

Eget hjem er nødvendigvis ikke et egnet hjem, og derfor må man tage højde for et varieret udbud, når kommunen skal tilrettelægge sin boligpolitik. Der skal være almindelige boliger, ældreboliger og plejeboliger, og det skal være muligt for de ældre at kunne vælge den bolig, der er passende for dem.

Så vil jeg gerne understrege, at det er helt uacceptabelt og uanstændigt, at nogle kommuner – jeg tror fortsat, at det først og fremmest er Københavns Kommune – ikke har plejeboliger nok, således at færdigbehandlede ældre må blive på hospitalerne. Det er ganske simpelt uanstændigt for disse mennesker, og det bør der gøres noget ved.

De senildemente har været inde i debatten i dag. Det er bestemt et område, hvor der er behov for at gøre noget mere. Jeg vil sige, at det er et område, som er ganske vanskeligt at gøre noget ved. Der er for det første behov for at informere de pårørende, ja, os alle sammen, meget grundigt. Der er behov for, at personalet på de berørte institutioner i kommunerne i øvrigt ved noget om senildemente, og der er behov for en øget indsats, også på vore plejehjem, og vi må se på de boligformer, de senildemente tilbydes.

Der er en ting omkring de senildemente, som ligger mig ganske meget på sinde, og det er, at det at være senildement er blevet sådan en kategori af folk, som man ofte putter hen i en bestemt kasse. Jeg mener, det ofte skyldes, at læger og personale og almindelige mennesker i øvrigt ikke ved nok om, hvad senildemens er.

Jeg stillede sidste år socialministeren det spørgsmål, om hun fandt det acceptabelt, at mange senildemente blev kategoriseret som senildemente uden at have fået stillet diagnosen senildemens. Ministeren erklærede, at hun var enig i, at det er væsentligt at søge at få stillet en korrekt diagnose ved mistanke om demens. Jeg vil gerne spørge såvel sundhedsministeren som socialministeren: Har man nu sikret sig, at det sker?

Fru Kirsten Jacobsen nævnedes også problemet med de senildemente, der forlader et plejehjem. Jeg har bemærket mig, at socialministeren har udtalt sig til Berlingske Tidende den 18. november 1996 om, at der er regler på vej om tvang mod senile.

Jeg finder, at det er nødvendigt at finde en ordning, men jeg vil godt sige, at jeg heller ikke mener, at det er en ganske nem opgave at løse. Der er en knivskarp balance mellem det at være

formynder og at beskytte den enkelte person. Men vi vil gerne være med til at se på det, socialministeren her har bebudet.

Også de psykiatriske patienter har i dag været nævnt. Der er ingen tvivl om, at det er et område, der må opprioriteres. Også i forhold til psykisk syge skal der differentieres. Jeg tror, det er nødvendigt, at man bryder op i de kendte behandlingsmønstre, og det mener jeg også er de udsagn, man møder fra berørte behandlere i vore systemer.

Jeg mener, der må skaffes bedre bomuligheder for psykisk syge. Der skal være sociale tilbud. Vi har indført støtte- og kontaktpersoner, og det håber jeg fungerer godt nok.

Det største problem er jo i virkeligheden de usynlige sindslidende, de ensomme bag de nedrullede gardiner, som ikke har noget netværk og ikke er kendt af det etablerede system. Det er et af de steder, der må sættes ind, og det er sådan set også en ganske vanskelig opgave.

Ser vi på de psykiatriske patienter, dem, der har behov for en sengeplads, er det sådan, at der er behov for 2.000 nye sengestuer inden for samme sengeantal. Jeg mener, det er et af de steder, hvor der nu virkelig må findes midler. Det er en af de svageste grupper inden for vort sygehusvæsen, og her må der gøres noget.

Det er jo sådan, at det er kommuner og amter, der deler ansvaret på området psykiske og psykiatriske patienter. Jeg mener, det er vigtigt at få en ansvarsplacering. Det er jo ofte sådan, at når man forlader det amtskommunale system, er der ikke rigtig nogen til at tage hånd om én, når man kommer over i det kommunale system. Jeg mener, vi må have et system, der betyder, at den sindslidende skal have en hånd at tage fat i, uanset hvor i systemet den pågældende er. Jeg mener, at der må tænkes mindre i systemer og mere i mennesker. Og jeg mener generelt, når vi taler om disse grupper, at det drejer sig om, at vi som politikere og som almindelige borgere må kigge på moral, etik og næstekærlighed og må se på, hvad vi vil acceptere i forhold til vore medmennesker.

Jeg skal så, inden hr. Tom Behrke kommer op og spørger om dagsorden, sige, at vi stemmer imod den, og det gør vi med den begrundelse, at den er meget diffus på nogle områder. Men så vil jeg også gerne sige, at vi jo har siddet og forhandlet med regeringen på mange områder, og vi har ønsket, at der bliver afsat ekstra midler til sygehuse, for at få ventelisternes nedbragt, og vi ønsker også bedre forhold for de psykisk syge